

[Jes Lunde]

vidt man som en del af bekæmpelsen af arbejdsløsheden kunne bruge det at fordele arbejdet mere, og hr. Kim Behnke advarede meget imod det og sagde, at det om 50 år kunne vise sig, at mængden af arbejde er uendelig, og så ville vi have fejlet i dag, men pointen er jo, at vi har arbejdsløsheden nu. Derfor må vi gøre noget ved den, og når vi kan fordele nogle af de overskydende timer ved at puffe dem over til nogle, der gerne vil have dem, fordi de vil have sabbat i en periode, og når de så bliver glade, samtidig med at de arbejdsløse bliver glade for at komme ind, er det bare om at gøre det. Hvis det så viser sig, at befolkningen om 50 år beslutter, at den gerne vil have så mange materielle goder, at de alle sammen skal knokle, og den i øvrigt mener, at det kan hænge sammen miljømæssigt, må den suspendere sabbatten, men som det er i øjeblikket, kan vi konstatere, at der altså er 300.000 arbejdsløse, og at der ingen som helst mulighed er for at komme den arbejdsløshed til livs ved at få de arbejdsløse i almindelig beskæftigelse. Derfor må vi sørge for at fordele den overskydende tid på dem, der gerne vil have den, så vi kan få glade mennesker i stedet for tragedier ud af den situation, at vi i øjeblikket står med et overskud af arbejdskraft. Vi håber, at det også kan blive et stærkt element i de politiske aftaler, vi skal indgå i den kommende tid om indsatsen mod arbejdsløsheden.

Jeg skal til sidst sige, at jeg er enig med både hr. Stavad og finansministeren i, at vi sagtens kan lave en aftale, som ikke belaster statsfinanserne. Det er der nemlig ingen grund til, og det var meget løsagtigt, hvad hr. Peter Brixtofte var ude med i sommer ved at sige, at hvis vi kunne sige pyt med statsfinanserne, kunne vi nok løse problemerne. Det er slet ikke det, der er nødvendigt, for masser af de forslag, som vi fremsætter, vil gavne statsfinanserne, fordi vi sparer arbejdsløshedsdagpenge og sætter mere aktivitet i gang i samfundet, så det er ikke det, der skal komme til at skille os. Det er såmænd heller ikke de eksakte milliardbeløb for de rammer, vi sidder og diskuterer i øjeblikket. Det er selvfølgelig meget vigtigt at få fastlagt dem, sådan at der bliver en ekspansion i det, men heller ikke det er det afgørende. Det afgørende er den totale beskæftigelseseffekt, sammen af, hvad og hvordan vi gør det på finansloven, for en milliard er ikke bare en milliard. Der er pokker til forskel på effekten af, om vi

bruger en milliard på skattelettelser, som finansministeren ønsker, det giver en lille bedring i beskæftigelsen, eller vi i stedet får lov til at bruge den samme milliard på at sætte nogle flere i gang med at uddanne sig, for så kan vi få en meget, meget større effekt på arbejdsløsheden af præcis den samme milliard. Det er for så vidt ikke milliarderne, der er afgørende, men måden, vi skruer et forlig sammen på, og det, jeg synes skal være styrende i vore forhandlinger, og det, vi skal gå efter, er at få den størst mulige effekt på arbejdsløsheden i 1993, og i det arbejde synes jeg at Folketinget bør forpligte sig til et højt ambitionsniveau.

Kim Behnke (FP):

SF's ordfører, hr. Jes Lunde, var en smule optaget af den ordveksling, undertegnede og hr. Duetoft havde tidligere på dagen, om, hvorvidt vi bare skal fordele arbejdsløsheden. Problemet er, at i det øjeblik, man begynder at fordele arbejdsløsheden, fordeler man elendigheden, og jeg er sikker på, at hr. Jes Lunde med sin uddannelsesmæssige baggrund som økonom er klar over, hvad den økonomiske konsekvens vil blive; den er der nemlig ikke så megen diskussion om, Keynes er jo både fysisk og rent ideologisk død. Alle økonomer, der nyder bare den mindste smule international respekt, har for længst forkastet de ideologier, der går ud på, at vi bare skal fordele elendigheden. Det ville svare til, at vi vedtog, at vi bare skulle blive ved med at skære den lagkage, der er, op i forskellige størrelser, for så blev vi alle nok mætte på et eller andet tidspunkt. Men det gør vi ikke, for vi bliver flere mennesker her i landet, og hvis vi bare slås om at fordele den samme lagkage, bliver der mindre og mindre.

Som den skattepolitiske redegørelse fra maj 1990 på side 124 så ganske rigtigt fastslog, medfører al den offentlige omfordeling et velfærdsøkonomisk tab. Hvis vi bliver ved lagkagen, svarer det til, at der bliver hængende lidt på kniven, hver gang vi skærer, og det lidt gør altså, at hvis man bliver ved med at skære i lagkagen, vil der til sidst ikke være meget lagkage at fordele. Nej, hvis kagen ikke gøres større, bliver der aldrig større stykker til os hver især.

Hvis vi begynder på disse begrænsninger, vil det i praktisk politik, økonomi og erhvervsliv ikke blive sådan, at de mennesker, som ikke deltager i arbejdsmarkedet, ingen indkomst